

DRUHÁ KAPITOLA

Medzi ľuďmi panuje rozšírený názor, že Škótsko je v podstate malá krajina. Nie je. Pri pohľade z okna som nevdojak myslel na to, aké je obrovské, divoké a krásne.

Vlak sa rútil vpred a odvážal ma čoraz ďalej na sever od Edinburghu a ľuďí, ktorých som poznal. Stále som nemohol uveriť, že rodičia odleteli do Japonska bezo mňa.

Prvá zastávka bola v Inverness, tri a trištvrte hodiny po odchode zo stanice Waverley v Edinburghu.

Hneď ako som vystúpil z vlaku, zbadal som stánok s hamburgermi a za časť peňazí, ktoré mi naši dali do rezervy, som si jeden kúpil. Od raňajok prešlo pár hodín, takže už som zúfalo potreboval dostať niečo do žalúdka. Rozbalil som burger a zadíval sa na informačnú tabuľu. Kde je Strathcarron? Nikde som nevidel ani len zmienku o ňom.

Rozbehol som sa za najbližším výpravcom. „Potrebujem sa dostať do Strathcarronu,“ povedal som bezmocne.

„To musíš ísť vlakom do Kyle of Lochalsh,“ oznámil mi a ukázal na opačnú stranu haly. „Stojí na siedmom nástupišti. Mal by si sa poponáhľať, každú chvíľu odchádza!“

„Ďakujem!“ zakričal som cez plece už v behu.

Mal som pocit, že sa mi ako naschvál pletú do cesty stovky cestujúcich. Do viacerých som vrazil batohom a sám som na

klzkej podlahe takmer spadol, keď som zakopol o zatúlaný kufor. Vlak však ešte vždy stál na nástupišti. Vrútil som sa dnu a lapajúc dych som sa snažil udržať rovnováhu. Nena-
padlo mi kúpiť si aj nejaký nápoj, a tak som mal len suchý,
vlažný a gumový hamburger. Bez kečupu a horčice, pretože
som nechcel riskovať, že si zašpiním svoje najlepšie rifle.

O pár sekúnd sa vlak pohol.

Bol oveľa menší než ten z Edinburghu, navyše plný turistov, ktorí sa chystali pozrieť si Vysočinu. Pravú nohu som mal pritisnutú k chlpatému holému kolenu staršieho Američana v kilte. Prekrížil som si nohy, aby som sa ho nemusel dotýkať.

„Idem navštíviť dom svojich predkov,“ opakoval dookola každému, kto bol ochotný počúvať. „A možno si skúsim zahádzať kladivom na Škótskych hrách!“

Aj mňa sa snažil vtiahnuť do rozhovoru, a hoci som vedel, že je to neslušné, namiesto odpovede som sa zadíval von oknom. Bolo tam čo obdivovať vrátane vodopádov a zurčiacich potokov. Z pohľadu na ne som ešte viac vysmädol. Sťažka som preglgol a ďalej som upieral zrak na hory týčiace sa za riekou a stáda chlpatého hnedého škótskeho dobytky žijúceho na Vysočine.

Muž v kilte zaspal a začal chrápať.

„Pozri!“ vzrušene zvolalo malé dievčatko a ukázalo z okna na jeleňa, ktorý uháňal v dialke.

Cez jasnomodrú oblohu preletel dravý vták.

„Orol skalný!“ skonštatoval Američan, ktorý sa práve zobudil a pretieral si oči.

„Figu borovú orol!“ zakontroval muž na opačnej strane uličky. „To je myšiak. Myšiak hôrny.“